

Franta Napoleoniana

În urma loviturii de stat din (9 noiembrie 1799), Napoleon Bonaparte a instaurat Consulatul, un regim politic autoritar. Prin constituție Napoleon devenea conducător al statului obținând titlul de prim consul. Primul consul care concentra toate responsabilitățile de decizie și de conducere era asistat de alți doi consuli care, în fapt, aveau puteri mult diminuate. Șeful statului putea numi și destitui guvernele, încheia pacea și declara război și iniția proiecte de legi. În plan intern perioada consulatului a însemnat:

- eficientizarea administrației prin eliminarea corupției;
- diminuarea somajului și salvarea mai multor întreprinderi franceze de la faliment datorită încurajării industriei prin vaste proiecte inițiate de stat.
- introducerea codurilor de legi. codul Civil, codul Penal, codul comercial;
- dezvoltarea învățământului;
- recunoașterea religiei creștine - catolice prin semnarea Concordatului cu Papa în 1801.
- Introducerea cenzurii și a controlului exclusiv al statului.

Pe plan extern, perioada Consulatului a însemnat continuarea războaielor inițiate de revoluție. În acest context, Franța încheie o pace de compromis cu Anglia la Amiens.

În mai 1804 a fost proclamat Imperiul Francez, Napoleon fiind încoronat împărat la 2 Decembrie 1804. Perioada imperiului a fost una de neîncetatele războaie purtate de Franța împotriva monarhiilor feudale și Angliei datorate:

- ambițiilor și setei de glorie a lui Napoleon.
- vointei monarhilor feudali de a distruge moștenirea revoluției.
- concurenței comerciale și coloniale a Franței.

Dacă în prima parte a istoriei imperiului francez armatele conduse de Napoleon au obținut victorii rasunătoare la Austerlitz în 1805 împotriva Austriei, la Jena în 1806 împotriva Prusienilor și la Friedland în 1807 împotriva Rusiei, în cea de-a doua parte acestea suferă eșecuri în campania din Rusia în 1812 și în bătălia națiunilor de la Leipzig din 1813, Napoleon fiind obligat să abdice în favoarea Bourbonilor. Acesta revine pentru o guvernare de o sută de zile însă este înfrânt decisiv la Waterloo în iunie 1815 fiind exilat pe Insula Sfânta Elena unde a murit în 1821.